

José Vriens

*Alles is
te koop*

ALLES IS TE KOOP

José Vriens

Alles is te koop

Westfriesland

ISBN 978 90 205 2002 6
e-ISBN 978 90 205 1998 3
NUR 344

© 2012 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie- en ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl
www.josevriens.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Dat truitje zou Harm heel erg leuk staan. Hij groeide op deze leeftijd ook zo enorm snel, bedacht Kathleen, nieuwe kleren waren geen overbodige luxe voor haar zoon. Dat kon hij mooi aan voor het feestje van haar schoonmoeder die dit weekend haar verjaardag vierde. En een nieuwe broek dan ook maar. Een stoere spijkerbroek zoals die daar, die paste precies bij die trui. O ja, deze moest het worden. Beslist!

Ze draaide het exemplaar dat ze uit het rek pakte om en om, bevoelde de stof. Stevig genoeg, een broek voor een tweejarige moest tegen een stootje kunnen. Voordat ze bij de kassa was had ze ook nog twee paar sokken voor Harm meegenomen en twee leuke stelletjes ondergoed met figuurtjes van Mickey Mouse erop. Die vond hij helemaal geweldig, wist ze.

‘U heeft een goede smaak, mevrouw,’ zei de oudere vrouw achter de kassa terwijl ze de kleren scande en van de beveiligingsknopen ontdeed.

Kathleen glimlachte breed, gestreeld door de opmerking van de verkoopster. Ze had een goede smaak, dat wist ze en voor haar zoon was niets goed genoeg. ‘Het is zo’n leuk, stoer stelletje, dat zal hem geweldig staan.’ Ze haalde haar pinpas door het apparaat, toetste haar code in en tikte op *OK*.

De vrouw achter de kassa stopte met een glimlach de aankopen in een plastic tas en schoof die over de balie naar Kathleen toe. Met de tas in haar hand liep ze de winkel uit. Het gevoel van euforie omdat ze zulke leuke kleren voor Harm had gekocht verliet haar niet. Ook niet toen ze de supermarkt binnenging.

Kathleen werkte het boodschappenlijstje dat ze die ochtend gemaakt had af, pakte toch weer meer dan erop

stond, en stond een kwartiertje later bij de kassa. Ze moest zich haasten, zag ze op haar horloge. Het was haast halfzes en ze moest Harm nog ophalen bij haar ouders. Jelle kwam rond zes uur thuis en hij wilde vanavond gaan sporten. Dan moest hij op tijd gegeten hebben.

Goed dat ze iets gemakkelijkjes voor het eten in gedachten had. Die nieuwe stoommaaltijden maakten het leven van een werkende huisvrouw wel erg eenvoudig en ze waren nog gezond ook. Met een extra portie sla erbij kon Jelle niet klagen dat ze te weinig groenten kregen. Harm moest vanavond maar een potje met peutervoeding eten. Dat vond hij lekker en het was gezond, zat boordevol vitaminen volgens het etiket, suste ze opnieuw haar geweten.

Ze parkeerde even later haar auto voor het huis van haar ouders, stapte snel uit en griste nog vlug het tasje met nieuwe kleren voor Harm mee.

Haar moeder stond al voor het grote raam in de woonkamer met Harm op haar arm. Kathleen zwaaide naar hen. Harms gezichtje stond niet vrolijk, zag ze direct. Had hij gehuild? Vanochtend was hij ook al wat hongerig geweest. Hopelijk werd het geen griep. Daar zat ze niet op te wachten. Maar met dit kille herfstweer zat dat er wel in. Er waren veel kindjes op het kinderdagverblijf ziek, waar Harm op maandag en dinsdag naartoe ging, vertelde een van de leidsters afgelopen dinsdag nog. De een stak de ander aan.

‘Je bent laat,’ begon haar moeder toen ze de deur opende voor haar dochter.

‘Sorry, mam, het was druk in de super en ik ben nog even naar de stad geweest. Moet je kijken wat ik voor Harm gekocht heb.’ Ze legde het plastic tasje op het tafeltje in de hal neer en nam haar zoontje over van haar moeder. ‘Hoe is het met mijn kleine man? Ben je nog zo

verkouden? Heeft hij koorts gehad, mam?’

‘Dat niet, maar hij is de hele dag hongerig en huilerig geweest. En hij heeft veel geslapen. Je moet hem maar veel sinaasappelsap laten drinken. Dan gaat die verkoudheid sneller over.’

‘Dat vindt hij niet lekker.’

‘Bij mij drinkt hij het anders wel. Ben je bij die dure kledingzaak geweest?’ wees haar moeder naar de opdruk op de plastic tas. Ze maakte de tas open en bekeek de inhoud kritisch, evenals de prijskaartjes die eraan hingen. ‘Het is leuk spul, maar ik begrijp niet dat jij daar zo veel geld aan kunt uitgeven. Op deze leeftijd is hij er met een paar maanden alweer uitgegroeid. Bij ons hangen ook heel leuke kleren voor een betaalbare prijs. Voor de prijs die je voor dat stelletje hebt betaald, kun je Harm een heel jaar bij ons aankleden.’

‘Mam, de Hema haalt het niet bij dit zaakje, dat weet je zelf ook wel,’ deed Kathleen lacherig. Van die opmerkingen baalde ze altijd zo. Haar moeder kon nooit eens enthousiast doen over andere kledingzaken, alleen omdat zij al vijftientig jaar bij de Hema werkte. Bij de Hema was alles goedkoper, beter en leuker, volgens Cathy Vermeulen. Haar moeder was een wandelend reclamebord voor de spullen die de Hema verkocht.

‘Wel wat stevigheid betreft,’ mompelde haar moeder, ‘en duurzaamheid.’

‘Het hoeft toch niet altijd functioneel en duurzaam te zijn. Harm mag best kleren dragen die leuk zijn, en dat mag wat kosten.’

‘Als jij daar je goede geld aan wilt uitgeven moet je dat vooral doen, ik vind het alleen zonde van de centen. Harm groeit zo snel dat hij het amper een paar maanden kan dragen,’ herhaalde haar moeder.

‘Deze herfst en winter past het in ieder geval en als het er nog goed uitziet verkoop ik het in de zomer weer op

Marktplaats, of bij dat tweedehandszaakje in de stad. Daar hangen ook vaak duurdere kinderkleren,' pareerde Kathleen de opmerking van haar zuinige moeder. Ze wist dat die zuinigheid voortkwam uit de magere jaren die haar ouders gekend hadden. Cathy Vermeulen was destijds niet gaan werken omdat het huishouden haar onvoldoende uitdaging bood, maar uit noodzaak omdat de uitkering die haar vader trok uit de WAO geen vetpot was met twee opgroeiende kinderen. Inmiddels werkte haar vader alweer een aantal jaren bij de pakketdienst, maar die zuinigheid was gebleven, zelfs nu het niet meer nodig was nu ze nog maar met z'n tweeën waren.

'Ik moet volgende week naar de cardioloog,' ging haar moeder verder, terwijl ze de spullen van Harm bij elkaar zocht.

'Welke dag? Als ik dan werk kan ik wel met je meegaan.' Kathleen werkte drie dagen per week als diëtiste in het ziekenhuis en kon tussen de afspraken door wel even wat tijd vrijmaken om met haar moeder mee te gaan.

'Maandag om elf uur. Ik zou het fijn vinden als je erbij kunt zijn. Je vader gaat ook mee, maar jij begrijpt vast meer van al die medische termen.'

Dat was niet helemaal waar, maar ze durfde vast meer aan de cardioloog te vragen dan haar ouders, bedacht Kathleen. 'Ik zorg dat ik er dan ben,' beloofde ze.

'Zien we jullie dit weekend nog?'

'Dat weet ik nog niet, Jelle heeft zaterdag een wedstrijd en zondag viert zijn moeder haar verjaardag. Ik bel nog wel. Bedankt weer, mam, en anders zie ik je maandag bij de cardioloog wel. Groetjes aan pap.' Kathleen zette Harm in het kinderstoeltje achter in de auto en reed door de stad naar huis. Aan de fiets die tegen de garage-deur stond, zag ze dat Jelle al thuis was toen ze de auto op de oprit parkeerde.

'Papa is al thuis, Harm. Zullen we hem eens verrassen

met je nieuwe kleren?’ Ze zette de kleine jongen op het pad en deed de voordeur voor hem open. ‘Ga maar naar papa en zeg hem dat hij mama moet helpen met de boodschappen.’

Harm waggelde op zijn korte beentjes naar binnen, duim in de mond maar zonder de snelheid en het enthousiasme waarmee hij normaal zijn vader ging begroeten. Hij was echt niet lekker, constateerde Kathleen. Ze opende de achterbak van de auto en tilde er een paar boodschappentassen uit. De zware dingen liet ze voor Jelle staan. ‘Hé, moppie, wat voor lekkers heb je allemaal gehaald?’ begroette Jelle haar met een kus op haar wang. ‘Lekker gewerkt?’

‘Breng het maar naar binnen, dan zie je het vanzelf.’ Kathleen liep met de tassen in haar handen naar binnen en maakte met haar elleboog de woonkamerdeur open. Harm was op de bank gekropen, zag ze, zijn jas nog aan. ‘Hè, had papa je jas niet even uit kunnen doen,’ mompelde ze zacht. Ze liet de tassen voor wat ze waren en wurmde haar zoontje uit zijn dikke winterjas. Ook diepte ze een zakdoek uit haar zak op en ze veegde zijn loopneus schoon.

‘Je bent laat vandaag, je weet toch dat ik straks moet voetballen?’ kwam Jelle binnen met een doos met pakken fris, sap en melk in zijn handen.

‘Ja schat, dat weet ik. We eten ook met een kwartiertje. Ik ben nog even de stad in geweest voor Harm. Hij had echt iets nieuws nodig voor de verjaardag van je moeder.’ Ze borg de boodschappen snel op, zette de stoommaaltijden in de magnetron en pakte de tas met kleren. ‘Kijk zelf maar, het is echt leuk en geen geld voor die kwaliteit.’ Kathleen spreidde de kleren uit op de tafel en keek haar man afwachtend aan.

‘Leuk, maar je hebt vorige week toch ook al iets voor hem gekocht voor de verjaardag van ma?’

‘Nee joh, dat is voor tussendoor. Deze kleren zijn voor speciale gelegenheden. Dat is het zondag toch ook?’
‘Ma wordt zesenvijftig, wat is daar bijzonder aan?’ bromde Jelle. ‘Wat eten we? Ik heb honger.’
‘Even geduld nog, het is zo klaar. Ik maak sla, dek jij even de tafel?’

Op vrijdag werkte ze nooit en die dag gebruikte ze dan ook om het huishouden te doen. Harm lag weer op bed, dat werkte lekker door als hij niet steeds voor haar voeten liep en om aandacht vroeg. Hij was de afgelopen nacht verschillende keren wakker geworden omdat zijn neus zo verstopt zat, en hij was nu ook wat koortsig. Zelf voelde Kathleen zich ook niet helemaal lekker. Dat zou wel door die doorwaakte nacht komen. Straks maar even naar de drogist om wat spullen tegen de verkoudheid te halen, zodat Harm wat vrijer kon ademen vannacht en zichzelf ook door kon slapen.

De brievenbus klepperde; de post was vroeg vandaag. Ze ging naar de gang om de post te pakken. Een rekening van een onlinewinkel, zag ze meteen, en van nog een paar winkels waar ze weleens iets bestelde. Zonder ze te openen scheurde ze de brieven kapot en ze propte de snippers onder in de papiercontainer.

Na de koffie liet Harm horen dat hij genoeg had geslapen. Kathleen tilde hem uit zijn bed en kleepte hem aan. Hij had nog altijd een lichte verhoging, wees de oorthermometer uit.

‘Ga je met mama mee boodschapjes doen? Dan halen we iets voor jouw neusje, zodat je straks wat beter kunt slapen en zodat je niet ziek wordt,’ kletste ze tegen de peuter. Het hele weekend met een ziek kind thuis moeten zitten terwijl Jelle ging sporten en leuke dingen doen, zag ze ook niet zitten. Dit weekend hadden ze immers het verjaardagsfeest van zijn moeder. Dan wilde ze wel

kunnen pronken met hun zoontje en zijn nieuwe kleren. Harm moest beter zijn zondag.

De deurbel ging en met Harm in haar armen haastte Kathleen zich naar beneden. Dat zou de pakketdienst zijn, wist ze. Met het bekende verwachtingsvolle gevoel opende ze de voordeur nadat ze Harm in de box had neergezet. ‘Goedemorgen,’ begroette ze opgewekt de man van de pakketdienst.

‘Goedemorgen, mevrouw Nieuwkuijk, ik heb weer een pakketje voor u.’ De man overhandigde haar met een glimlach een pakje.

‘Dank je wel en nog een fijne dag verder.’ Ze duwde de deur weer dicht en liep met het pakje in haar handen terug naar de woonkamer. De opwinding in haar nam toe. Dit moest het truitje zijn dat ze besteld had. Precies op tijd. Heerlijk zoals ze aankon op de leveringen van de online winkels.

Met trillende vingers begon ze het pakje open te maken. Altijd weer spannend, net alsof ze een cadeautje kreeg van de postbode.

Het truitje dat ze uit de verpakking haalde, had een chique uitstraling, ook al zag het er bedrieglijk eenvoudig uit. Vlug holde ze naar boven en ze haalde de rok uit de kast die ze vorige week had gekocht. Ze kleepte zich om voor de grote spiegel in hun slaapkamer en bewonderde zichzelf in het nieuwe setje dat nu compleet was.

‘Geweldig, precies wat ik voor ogen had,’ mompelde ze tevreden. Ze streek met haar handen over de soepele stof van de rok en het zachte mohair van het truitje, draaide nog een keer rond voor de spiegel en bekeek met glinsterende ogen en een brede glimlach het resultaat.

Zondag zou ze erbij lopen om door een ringetje te halen. Helemaal met die leuke oorbellen en de ketting die ze van Jelle had gekregen voor hun trouwdag. Wat zou hij trots op haar zijn. Ze mocht niet vergeten om voor Jelle

een leuk pak klaar te leggen. Met dat nieuwe overhemd zou hij er geweldig uitzien. Ze moesten natuurlijk wel een beetje bij elkaar passen, zondag op het feest.

Ze bleef nog een poosje voor de spiegel staan draaien totdat Harm van beneden begon te roepen en zo liet blijken dat hij er niets aan vond om alleen in de kamer te zijn.

Harm stond rechtop in de box die ze ondanks zijn twee jaar nog altijd gebruikte om even haar handen vrij te hebben. 'Mama, pele,' jengelde hij. Zijn rode gevlekte gezichtje was besmeurd met snot en tranen.

'Ach, lieverdje, was mama jou vergeten? Kom maar snel uit de box, dan zal ik je gezichtje eens wassen en dan gaan we op de fiets boodschapjes doen. Vind je dat leuk?' Harms gezichtje begon te stralen bij het horen van het woord fiets. Dat betekende dat hij voor in het stoeltje op de fiets mocht zodat hij alles goed kon zien. Ze deed hem geen groter plezier dan met hem te gaan fietsen.

De auto was geen optie; alleen op donderdag was Jelle bereid om zelf met de fiets naar zijn werk te gaan zodat zij de wekelijkse boodschappen kon halen. De rest van de week was ze op de fiets aangewezen. Een tweede wagentje zou niet zo gek zijn, bedacht ze niet voor het eerst, hoewel ze dat eigenlijk niet nodig had. Ze woonden immers bijna naast het ziekenhuis waar zij werkte, zelfs het kinderdagverblijf stond zowat op het terrein van het ziekenhuis. Daarnaast vond Jelle het onzinnig om een tweede wagen aan te schaffen. Ze hadden hem geen van beiden echt nodig voor hun werk. Ook hij werkte immers in de stad zelf. Het winkelcentrum was niet zo heel ver bij hen vandaan. Nee, Jelle zou daarin nooit toestemmen, wist ze.

Even later reed ze haar fiets uit de garage. Ze sloot de deuren af en zette Harm in het stoeltje voor op de fiets. Het zonnetje scheen gelukkig, wat al een hele verbetering was ten opzichte van het regenachtige weer van gisteren.

Als eerste toog ze naar de drogist om neusdruppels voor Harm te halen en iets tegen de koorts. Het meisje in de winkel hielp haar en adviseerde haar wat ze moest nemen.

‘Ik ga op jouw advies af,’ zei Kathleen. Ze diepte haar portemonnee op uit haar handtas en haalde de pinpas door het apparaat. Er stond niet voldoende saldo op haar rekening, was het antwoord van het apparaat nadat ze haar code in had getoetst. De betaling werd geweigerd, of ze op een andere wijze wilde betalen.

De verkoopster achter de balie keek haar met een nerveuze glimlach aan.

Het ging om een bedrag van nog geen tien euro! Hoe kon het dat haar saldo niet toereikend was? Ze had een continu limiet op haar rekening genomen zodat ze altijd tot dertienhonderd euro rood mocht staan. Zo veel had ze toch nog niet uitgegeven! Een lichte paniek maakte zich van haar meester. Het prettige gevoel dat haar bij was gebleven na het uitpakken van het nieuwe truitje was in één klap verdwenen. Wat moest ze nu doen? Had ze geen geld meer om iets te kopen? Dat kon toch niet?

Kathleen zoog haar wangen naar binnen en pakte een ander pasje uit haar portemonnee. De betaalpas van de gezamenlijke rekening van haar en Jelle. Hiermee kon ze wel betalen, en met een geruststellende glimlach richting de verkoopster tikte ze de code in. ‘Was ik even vergeten. Ik heb vanochtend een betaling voor een nieuwe bank overgemaakt, vandaar dat de cashflow even gestremd is,’ verzon ze ter plekke. Nu werd de betaling wel geaccepteerd, het bonnetje ging in het plastic zakje en Kathleen stopte het geheel in haar handtas.

Ze nam Harm bij de hand en liep met hem de winkel uit. Nog voordat ze de winkel uit was, voelde ze de ogen van de verkoopster al in haar rug prikken. Het meisje kende haar, wist dat ze hier vaker iets kocht. Wat dacht

die griet nu van haar? Geloofde ze het verhaaltje van de nieuwe bank, of dacht ze dat Kathleen zo veel uitgaf dat ze zelf niet eens wist wat er op haar rekening stond? Niet genoeg in ieder geval om een stom flesje neusdruppels te kunnen kopen. Voorlopig zou ze hier niet meer terugkomen, nam ze zich voor. Er werd vast over haar gepraat door die stomme meiden van de drogist. Tranen prikten achter haar ogen.

Bij de kledingzaak iets verderop stond een rek met koopjes uitgestald. Ze ging wat langzamer lopen, misschien hing er nog wel iets leuks voor Jelle of voor Harm bij. Voor zichzelf kocht ze hier nooit iets. Met deze kleren liep de halve wijk rond, daar wilde je dan toch niet in gezien worden! Ze moest iets kopen om dat vervelende gevoel van daarnet kwijt te raken, al waren het maar een paar sokken voor Jelle.

HOOFDSTUK 2

‘Vind je het echt niet erg om vanmiddag alleen te blijven met Harm?’ vroeg Jelle voor de tweede keer. Hij boog zich over haar schouder heen en keek haar met een schuine blik aan.

‘Ga jij nou maar naar die wedstrijd. Ik voel me niet zo lekker en Harm heeft zijn slaap ook hard genoeg nodig om morgen fit te zijn,’ mompelde ze.

‘Als je morgen nog niet opgeknapt bent ga ik wel alleen. Op een zieke Kathleen en Harm zit niemand te wachten. Straks steken jullie iedereen aan. Het is een wonder dat ik nog niet ziek ben,’ ging Jelle verder. Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Ik ga straks nog even met de jongens iets drinken. Je hoeft niet op me te wachten met eten, doe maar lekker gemakkelijk voor jezelf en Harm. Ik pik na de wedstrijd wel een frietje in de kantine.’ Zonder op antwoord te wachten pakte hij zijn sporttas en hij verdween door de deur.

Ze hoorde de deur van de garage open- en dichtgaan en even later zag ze Jelle voorbij het raam fietsen. Nog een zwaai met zijn hand en weg was hij. Kathleen liet haar hoofd weer tegen het kussen zakken. Het doffe gevoel was ondanks de pillen van de drogist niet overgegaan, eerder erger geworden. Maar het zou haar niet gebeuren dat ze morgen niet naar het feestje van moeder Nieuwkuijk kon. Al moest ze liters kippensoep naar binnen werken en potten vol pillen slikken, zij en Harm waren morgen aanwezig op die verjaardag. Ze had niet al die moeite gedaan om op het laatste moment verstek te laten gaan. Misschien moest ze de onlinecatalogus van enkele winkels maar eens doornemen om zich wat beter te voelen. Dan deed ze vast nog wat leuke ideetjes op voor nieuwe combinaties.

Met de iPad tegen een kussen aan, uitgestrekt op de bank en met warme thee binnen handbereik, vermaakte ze zich een uurtje tot Harm wakker werd.

Toen Jelle later die avond weer thuiskwam van de zaalvoetbal lag Harm alweer op bed en voelde Kathleen zich een stukje beter.

‘Kathleen, er was daarstraks iets raars aan de hand met mijn bankpas. Ik kon de drankjes en mijn friet niet betalen in de kantine.’

‘Dat is vreemd, misschien lag het systeem eruit.’

‘Nee, dat was het niet. Tom zit bij dezelfde bank en hij kon wel betalen. Tom heeft zolang alles voor me betaald, kun jij dat naar zijn rekening overschrijven? Je hebt zijn nummer toch nog wel ergens staan? En kijk dan meteen even na wat er aan de hand is met die rekening. Ik ga even douchen.’ Met die woorden ging hij naar boven.

Kathleen ging naar het bureautje waarop de laptop stond en zocht de website van de bank op. Jelle kon niet betalen, dat kon haast niet. Op hun rekening moest nog voldoende geld staan. Jelle deed haast nooit iets met zijn pas, buiten de keren dat hij naar de trainingen en de wedstrijden van de zaalvoetbal ging, maar daar gaf hij nooit meer dan een paar tientjes aan uit.

Het koude zweet brak haar uit toen ze zag dat de kredietlimiet van die rekening inderdaad bereikt was. Hoe kon dat? Ze was altijd zo voorzichtig met betalingen doen van die rekening. Daarvan moesten immers de vaste lasten betaald worden zoals de hypotheek, gas en elektra, en de verzekeringen. Zolang dat goed bleef gaan was er niets aan de hand, dan konden ze normaal leven. Van haar rekening werden de overige dingen betaald, de leuke dingen die niet direct noodzakelijk waren, zoals die iPad.

Kathleen bekeek de afschrijvingen die deze week gedaan waren. Niet veel bijzonders, de normale dingen,

behalve... dat grote bedrag dat vanuit een incassobureau was afgeschreven. Dat mochten ze niet! Niet zonder opdracht en zeker niet zonder waarschuwing vooraf. Wat was dat voor onzin? Ze klikte de regel open en langzaam maar zeker werd haar duidelijk wat er precies was gebeurd. Dit was de vooruitgeschoven betaling van de televisie die ze vorig jaar gekocht hadden.

Nu kopen, een jaar later betalen zonder rente. Dat was een interessante aanbieding geweest. Ze had Jelle zelfs niet over hoeven halen om de grote led-tv te kopen. Hun oude tv, een tweedehandsje van tien jaar oud, was aan vervanging toe. Jelle had natuurlijk automatisch zijn eigen bankrekening ingevuld.

Maar dan nog, die lui hadden dat moeten aankondigen in plaats van zonder meer dat grote bedrag van hun rekening af te schrijven. Ze pijnigde haar hersenen om zich te herinneren of ze soms een brief had gemist. De naam van het incassobureau zei haar wel iets, misschien had ze de brief over het hoofd gezien, weggegooid met de rest van de gebruikelijke rekeningen en schooibrieven zonder ze te openen. Dat moest het zijn geweest.

In ieder geval moest ze dit nu meteen oplossen. Er moest geld op de lopende rekening komen te staan. De ziektekostenverzekering kwam er over een paar dagen weer aan, die moest betaald worden en kon niet geïnd worden als het saldo niet toereikend en de top van het krediet bereikt was.

Kathleen klikte de spaarrekening open. Dat geld liet ze liever staan, maar dit was een noodgeval. Ze boekte het benodigde bedrag over zodat het saldo voldoende moest zijn voor de nog komende kosten. En iets extra's, bedacht ze net op tijd voordat ze op verzenden drukte. Haar rekening had ook de limiet bereikt en zou niet toegankelijk zijn tot het moment dat haar salaris gestort werd. Nog dertien dagen, rekende ze snel uit. In die tijd

moest er ook nog gegeten worden, dus maakte ze voldoende over om in die periode de boodschappen van te kunnen betalen.

Vervelend dat ze geen rekening had gehouden met die tv, en stom dat Jelle zijn eigen rekening had ingevuld. Dat moest ze de volgende keer beter in de gaten houden. Jelle kwam opgefrist weer beneden, gekleed in een gemakkelijk zittende joggingbroek en een slobbertrui, kleren die zij verafschuwde; er hing immers zo veel leukers in zijn kast. Zijn donkere haar was nog vochtig van de douche.

‘En? Is het opgelost?’ vroeg hij.

‘De tv was afgeschreven. Nu kopen en over een jaar betalen, weet je nog? Ik was vergeten dat die eraf zou gaan een dezer dagen. Wil je nog wat drinken?’ Gediensig stond ze op.

‘Doe maar een biertje. Die tv, ja, dat is waar ook. Die hebben we alweer een jaar. Daar had ik ook niet meer aan gedacht. Heb je dat bedrag van de spaarrekening afgehaald?’

Kathleen knikte en liep naar de gangkast om een biertje voor hem te pakken en voor zichzelf een fles wijn mee te brengen.

‘Mooi, we kunnen dus nog eten.’ Jelle leunde achterover op de bank en zapte langs wat kanalen op de televisie tot hij vond wat hij wilde zien.

Kathleen zette het flesje bier en een glas naast hem op een tafeltje en liep naar de keuken om wat zoutjes te pakken. Jelle had niet veel interesse in de financiële zaken van hun gezin, zolang het goed ging. Hij was van mening dat er beter één iemand naar kon kijken dan twee, anders zouden ze zaken misschien dubbel gaan doen en dat was ook niet de bedoeling. Bovendien was hij de hele dag al met financiën bezig op zijn werk, dat wilde hij thuis niet ook nog eens moeten doen, was zijn

standaardopmerking als dat ter sprake kwam op feestjes. Zodoende had hij ook totaal geen inzicht in wat er binnenkwam en wat eruit ging.

Kathleen had min of meer vrij spel wat dat betreft. Zolang ze te eten hadden en geen incassobureau aan de deur kregen, zou Jelle zich er niet mee bemoeien, wist ze. Jelle wist vast niet eens hoe hij moest inloggen op de website van hun bank.

Zij had het toch ook prima voor elkaar. Hun huis zag er leuk uit met de nieuwste snuffjes, aantrekkelijke meubels en leuke spulletjes. Nee, zij zorgde wel voor haar gezin, niemand kwam iets tekort en iedereen liep er altijd keurig verzorgd bij.

Waarom Jelle dan toch weer in die afzichtelijke joggingbroek en dat verwassen shirt beneden kwam, begreep ze niet. Hij wist dat ze daar een hekel aan had. 'Ik loop vijf dagen per week in een overhemd met stropdas,' was Jelles excuus. Als hij niet aan het werk was, wilde hij er niet opgedirkt bij lopen.

'Heb je nog iets leuks gedaan vandaag?' wilde Jelle weten.

'Niet veel bijzonders. Gerust en wat met Harm gespeeld, maar ik voel me gelukkig wel beter dan daarstraks. Ik heb alvast kleren voor je klaargelegd voor morgen.'

'Dat zag ik, je denkt toch niet echt dat ik in pak naar het verjaardagsfeestje van mijn moeder ga?' vroeg hij lacherig.

'Waarom niet? Je kunt er toch netjes en verzorgd uitzien?'

'Kom op, het zijn mijn ouders waar we naartoe gaan. Daar hoef ik er niet bij te lopen alsof we naar een bruiloft gaan.'

'Overdrijf je niet een beetje? Ik heb een normaal pak klaargelegd, niets bijzonders, met dat nieuwe overhemd dat je zo goed staat.'

‘Dat overhemd trek ik wel aan, maar niet dat pak. Een spijkerbroek past er ook prima bij, lekker casual. Het is maar een familiefeest.’ Jelle nam een grote slok van zijn bier en daarmee was voor hem het gesprek blijkbaar afgelopen, zijn aandacht ging naar het autoprogramma dat bezig was.

Kathleen deed er ook het zwijgen toe. Morgen zou ze hem vast wel zover krijgen dat hij toch het pak aandeed in plaats van een spijkerbroek. Als hij haar nieuwe kleren zag en die van Harm, snapte hij vast wel dat hij met een spijkerbroek helemaal uit de toon zou vallen.

Lea Nieuwkuijk nam het cadeau dat Harm in zijn handen had aan en bewonderde meteen zijn nieuwe kleren. ‘Wat zie jij er knap uit, en zo stoer. Mooi hoor.’

Harm sloeg zijn armen om de hals van oma Lea en drukte een plakkerige kus op haar wang. ‘Jij is ook knap.’

Zijn oma lachte vrolijk en knuffelde hem nog een keer voordat ze hem op de grond zette. ‘Help maar met het papier van jouw cadeautje af te halen, dat kan oma niet zelf.’

Kathleen keek van een afstandje naar het leuke tafereeltje. Harm was tot nu toe de enige kleinzoon van Lea en Noud Nieuwkuijk. Jelles oudere zus had geen kinderen en het zag er ook niet naar uit dat die er snel zouden komen. Brenda en haar vriend Richard reisden veel liever overal heen. Ze wilden eerst iets van de wereld zien voordat ze aan kinderen gingen denken, was Brenda’s verweer als er gevraagd werd wanneer zij aan een gezinnetje dacht te beginnen.

Alsof ze ondertussen nog niet genoeg van de wereld had gezien, bedacht Kathleen. Bovendien kon je met kinderen ook best ergens heen. Volgend jaar wilde ze naar Egypte, met zo’n cruise mee. Prijzig, maar dan had je ook een schitterend verzorgde reis. Nu telde Harm nog

niet voor vol mee, dat scheelde toch ook weer in de kosten.

‘Dit is schitterend!’ riep Lea even later vol bewondering uit. Het fraai gevormde kristallen beeldje van een hond lag in haar hand.

‘Ikke pele met hondje,’ riep Harm.

‘Nee, dit is oma’s hondje.’ Lea kuste Jelle op de wang en daarna Kathleen. ‘Dank jullie wel. Dit had je toch niet hoeven doen. Zoiets kost kapitalen.’

‘Jij bent het blijkbaar waard, ma,’ lachte Jelle. ‘Bedank Kathleen maar, zij heeft het uitgezocht.’

Kathleen keek glunderend naar haar schoonmoeder en knikte. ‘Je hebt het verdiend, mam. Voor al die keren dat je oppast op Harm.’ In de weekenden deden ze nog weleens een beroep op Jelles ouders.

‘Ach kind, daar hoef je me toch niets voor te geven. Dat doe ik met liefde en plezier. Ik geniet zo van dat knulletje.’ Ze omhelsde Kathleen nog een keer. ‘Het is echt mooi. Je weet wel waar je me blij mee kunt maken.’ Vol trots liet ze haar nieuwe aanwinst voor in de kristalkast aan haar man en aan haar dochter zien.

‘Daar valt ons cadeau bij in het niet,’ mompelde Brenda. Ze feliciteerde haar moeder en kuste haar op de wangen. ‘Ik hoop dat je het toch mooi vindt.’

Kathleen keek over de schouder van Jelle mee naar het cadeau van Brenda en Richard: Turkse koffie met kunstig beschilderde kleine kopjes erbij. Meegebracht van hun laatste vakantie in Turkije.

‘Het is handwerk,’ voegde Richard er nog aan toe.

‘Ze zijn heel erg mooi, dank jullie wel,’ zei Lea en ze zette ze vervolgens op de kast naast het kristallen hondje om koffie en gebak voor haar gasten te gaan halen.

Kathleen volgde haar schoonmoeder naar de keuken. ‘Kan ik helpen?’

‘Nog niet, straks als het wat drukker wordt. Wat zie je er

weer leuk uit. Die trui is prachtig, is het mohair?’

‘Inderdaad, het was een aanbieding, die kon ik echt niet laten gaan.’

‘Jij weet ook altijd de leukste koopjes te vinden. Ik wilde dat ik dat talent had. En die rok is ook nieuw, volgens mij. Een leuk stelletje zo, daar zul je vast nog lang plezier van hebben.’

Kathleen nam toch een blad met koffie mee naar de woonkamer zodat ze nog wat langer rond kon lopen en haar kleren kon laten bewonderen door Brenda en de al aanwezige familie.

Brenda was natuurlijk weer jaloers, ging het door haar heen. Moet je zien hoe ze daar weer zit te kijken met die scheve ogen van haar. Niet dat Brenda er ooit iets van had gezegd dat ze jaloers was, Kathleen voelde dat gewoon. Met haar brede heupen en geringe lengte was dergelijke kleding ook absoluut niet aan Brenda besteed. Ze deed ook geen enkele moeite om er leuk uit te zien, altijd die eeuwige spijkerbroek en trui. Geen wonder dat zij geld genoeg overhielden om wereldreizen te maken. En dan die opmerkingen die Brenda durfde te maken: het ging niet om wat je gaf maar om het gebaar, dat je liet merken dat je aan de ander dacht. Natuurlijk paste dat beter in Brenda’s straatje dan een duur cadeau.

‘Is er iets?’ vroeg Jelle fluisterend toen ze naast hem ging zitten.

‘Nee hoor, waarom vraag je dat?’ Kathleen keek haar man verbaasd aan.

‘Je keek daarnet zo raar, alsof je ergens boos om was. Vond ma het hondje toch echt mooi?’

‘Schat, het is Swarovski kristal, natuurlijk vindt ze dat mooi. Mooier dan een paar Turkse kopjes,’ voegde ze er zacht aan toe en ze glimlachte naar Brenda. ‘Hebben jullie nog vakantieplannen?’ vroeg ze op normale toon aan haar schoonzus.

‘We gaan naar India,’ knikte Brenda. ‘Het is alleen een gruwelijk dure reis, dus wordt het waarschijnlijk pas in september dat we gaan.’

‘Leuk, wij denken erover om naar Egypte te gaan, met zo’n cruise. Dat zal Harm helemaal geweldig vinden: op een echte boot varen en op een kameel rijden.’

‘Dat snapt zo’n kind toch helemaal niet,’ wierp Brenda tegen.

‘Kinderen begrijpen meer dan je denkt,’ zei Kathleen op gedecideerde toon.

‘Gaan we naar Egypte?’ vroeg Jelle verbaasd. ‘Heb je de lotto gewonnen? Dat had je mij weleens mogen vertellen!’ Hij keek haar aan alsof ze de mop van de eeuw had verteld. ‘Dan begrijp ik opeens een heleboel meer.’

Die vreemde opmerking kon ze niet plaats en even wankelde haar glimlach. Ze herstelde zich snel. ‘Ik wil graag naar Egypte. Nu hoeven we nog geen rekening te houden met schoolvakanties en dan is het stukken goedkoper dan in het hoogseizoen, toch, Brenda?’ vroeg ze liefjes.

‘Zeker weten, en het is overal veel rustiger,’ beaamde haar schoonzus.

Tegen het einde van de middag had Kathleen alweer een barstende hoofdpijn door het vele glimlachen en praten tegen iedereen. Ze was dan ook blij dat ze naar huis konden gaan. Brenda mocht dit keer haar moeder helpen met het opruimen van de kopjes en glazen. Harm werd ook hangerig en vervelend, hij was duidelijk nog niet helemaal de oude.

‘Kathleen, ik heb daarnet eens op onze rekeningen zitten kijken, omdat ik maar niet kan begrijpen dat we rood staan vanwege die televisie die werd afgeschreven. We hebben een krediet van tweeduizend euro op die rekening, terwijl die televisie maar negentienhonderd euro

kostte. Eerlijk gezegd schrok ik nogal van wat ik zag,' begon Jelle.

Kathleen had Harm net naar bed gebracht. 'Jij hebt op de bankrekening gekeken?' deed ze lacherig, een vaag gevoel van onrust kwam in haar omhoog. 'Ik wist niet eens dat je de codes kende.'

'Natuurlijk ken ik die,' deed hij gepikeerd. 'Kun je me eens vertellen waarom jij zo ver in het rood staat? Je hebt een krediet van dertienhonderd euro, zag ik wel. Waar is dat goed voor? Daar weet ik helemaal niets van! Jij hoeft alleen maar het eten en eventuele extraatjes van jouw rekening te betalen, geen grote uitgaven. Besef je wel dat je alles wat je in het rood staat ook weer terug moet betalen! En dat je over dat krediet een gigantisch bedrag aan rente betaalt? Daarnaast wordt het bij de BKR geregistreerd. Is dat ook bij je bekend?'

'Ja, dat weet ik.' Haar hersenen werkten nu op topsnelheid. 'Ik heb dat krediet aangevraagd omdat ik het niet handig vind om rood te staan en ik dan niets meer kan betalen. Dat gebeurt weleens.'

Jelle keek haar strak aan, de armen over elkaar gevouwen. Hij was boos, ze herkende de voortekenen.

'Niet weleens, je staat constant rood. Ik heb je rekening eens bekeken. De rente wordt direct van je salaris geïncasseerd, maar het saldo is al in geen maanden positief geweest. Hoe kan dat? Wat doe je met dat geld? Vertel me dat maar eens, want ik begrijp er werkelijk geen snars van.'

'Je wilt toch altijd dat wij er goed gekleed uitzien en dat we leuke spullen hebben? Nou, *surprise!* Dat kost geld!'

'Toch niet zo veel dat jij constant rood staat?' Jelle begon harder te praten. Zijn gezicht werd rood en zijn ogen werden donkere poelen. 'Dit kan zo niet langer. We hebben het hier over een behoorlijk grote schuld. Ik moet nog gaan rekenen wat we precies aan schuld hebben op-

gebouwd, maar hier word ik echt niet vrolijk van. Zelfs de spaarrekening is zowat geplunderd.'

'Daar heb ik de televisie van betaald,' antwoordde ze kleintjes. Jelle was nu echt boos, dan kon ze hem maar beter gelijk geven en gedwee doen. Dat werkte het beste. 'Dan nog!' riep hij uit. 'Daar stond een jaar geleden volgens mij een bedrag van bijna zesduizend euro op. Als daar het geld van de televisie af gaat moet er nog altijd bijna vierduizend euro blijven staan. Vertel mij dan maar eens waar die andere drieduizend euro naartoe is gegaan.'

'We hebben toch nog meer nieuwe spullen gekocht. Jij wilde een mountainbike en die iPad.' Ze schokschouderde. 'En meer van dat soort dingen. Ik kan het precies voor je uitrekenen als je dat wilt.'

'Nee! Dat wil ik niet. Ik wil dat deze onzin stopt! Jij geeft bakken met geld uit aan... ja, aan wat eigenlijk? Aan kleren, aan nutteloze troep. Wat kostte dat hondje dat je aan ma gaf?'

'Dat was niet zo duur.'

'Hoeveel heb je betaald voor dat hondje?' hield Jelle aan. '55 euro.' Zonder de verzendkosten weliswaar, bovendien had ze het nog niet betaald. Ze had het bij een internetwinkel besteld.

'Dit kan niet. Dit kan echt niet!' Jelle zuchtte diep, hij legde zijn handen plat op tafel neer en staarde er een poosje naar voordat hij verder praatte. 'Oké, we gaan het volgende doen. Ik zet met onmiddellijke ingang die kredieten stop; we betalen die schulden en jij gaat precies bijhouden wat je uitgeeft. Je krijgt één keer per week huishoudgeld van mij en daar moet je het mee doen. Je bankpasjes lever je in, die mag je niet meer gebruiken.' Hij hief zijn hand om haar protest te smoren. 'Ik weet het, dat is heel ouderwets, maar kennelijk kun jij je niet inhouden als je iets ziet en heb je geen enkel

beseft van geld en schulden. Weet je, Kathleen, als we op dit moment een andere auto willen kopen... Nee, dat niet eens; een telefoon, laten we het klein houden. Ik heb een nieuwe gsm nodig met een bijbehorend abonnement. Dan wordt er een verzoek gedaan aan de BKR om te controleren of wij wel kredietwaardig zijn, omdat je met een abonnement van een mobiele telefoon ook een soort van krediet krijgt. Het antwoord kan ik je dan heel snel geven: dat zijn we niet! Dankzij jouw koopgedrag kan ik niet eens meer een abonnement voor een mobiele telefoon afsluiten!

‘Je hebt toch helemaal geen abonnement nodig,’ mompelde ze.

‘Daar gaat het helemaal niet om!’ schreeuwde hij nu. ‘Jij jaagt ons geld erdoorheen alsof het niets is. We brengen per maand bij elkaar bijna vijftienduizend euro binnen, en wat blijft daarvan over? Niets! We hebben schulden! Schulden, Kathleen! En geen kleintjes ook, ben ik bang. Jij wilt naar Egypte? Vergeet het maar, het wordt kamperen in de achtertuin voor ons het komende jaar, en misschien het jaar daarna ook nog wel. Ga alvast maar een manier bedenken om al dat geld bij elkaar te krijgen.’

José Vriens

Alles is te koop

Kathleen is gelukkig met man Jelle en hun zootje Harm, totdat blijkt dat ze fors rood staat en steeds haar kredietlimiet overschrijdt. Jelle noemt haar koopverslaafd, zij vindt dat wel erg overdreven. Ze hebben het toch goed met elkaar? Die schulden lossen ze samen heus wel op. Maar zo makkelijk gaat dat niet en als Jelle besluit dat hij van haar wil scheiden, stort Kathleens wereld in. Noodgedwongen trekt ze met haar zootje bij haar ouders in om haar leven weer op de rit te krijgen. Die schuld moet en zal afgelost. Het liefst zo snel mogelijk!

José Vriens' bekendheid groeit snel nu ze sinds een paar jaar familieromans schrijft. Eerder verschenen onder andere *Zonnestralen* en *Papieren noodzaak*. José Vriens woont en werkt in Roosendaal.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 2002 6 / NUR 344

9 789020 520026

www.uitgeverijwestfriesland.nl